

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/65/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120328290
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6120328290.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava-Petržalka, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava-mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému A. A., nar. X.X.XXXX, B. C., D. X, o zaplatenie 512,20 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 16Csp/170/2021-216 z 28.3.2022, Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) napadnutým rozsudkom rozhodol, že I. žalobu zamietá a II. nepriznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

2.1.V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca podal žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia istiny 512,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 15,60 eur od 11.10.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 15,60 eur od 11.11.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 20,90 eur od 11.12.2017 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6,00 eur od 11.1.2018 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6,00 eur od 11.02.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 6,00 eur od 11.3.2018 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6,00 eur od 11.4.2018 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6,00 eur od 11.5.2018 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6,00 eur od 11.6.2018 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 9,60 eur od 11.7.2018 do zaplatenia a vo výške 5,00 % ročne zo sumy 414,50 eur od 11.08.2018 do zaplatenia. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 27.3.2019, uzavretej medzi postupcom DIGI SLOVAKIA, s.r.o., Bratislava, Röntgenova 26, IČO: 35 701 722 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca a žalovaný uzavreli 13.9.2017 Zmluvu o poskytovaní verejných služieb č. 30914323 (ďalej len zmluva). Predmetom zmluvy bol záväzok postupcu zriadiť a poskytovať službu Satelitnej televízie „Satelit Štandard“ v súlade s touto zmluvou osobitných podmienok vzťahujúcich sa na službu podľa tejto zmluvy. Za poskytnuté služby postupca vystavil žalovanému faktúry:

Faktúra č. 1709214623 na sumu 15,60 Eur so splatnosťou 10.10.2017
Faktúra č. 1710211459 na sumu 15,60 Eur so splatnosťou 10.11.2017
Faktúra č. 1711210873 na sumu 20,90 Eur so splatnosťou 10.12.2017
Faktúra č. 1712205120 na sumu 6,00 Eur so splatnosťou 10.1.2018
Faktúra č. 1801229331 na sumu 6,00 Eur so splatnosťou 10.2.2018
Faktúra č. 1802217940 na sumu 6,00 Eur so splatnosťou 10.3.2018
Faktúra č. 1803195388 na sumu 6,00 Eur so splatnosťou 10.4.2018

Faktúra č. 1804200364 na sumu 6,00 Eur so splatnosťou 10.5.2018
Faktúra č. 1805207102 na sumu 6,00 Eur so splatnosťou 10.6.2018
Faktúra č. 1806207484 na sumu 9,60 Eur so splatnosťou 10.7.2018
Faktúra č. 1807210496 na sumu 414,50 Eur so splatnosťou 10.8.2018

V rámci Faktúry č. 1807210496 si postupca uplatnil aj pokutu za nevrátenie zariadení špecifikovaných v zmluve, ako aj predmetnej faktúre z titulu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného vrátiť po skončení zmluvy predmetné technické zariadenia.

2.2. Okresný súd Banská Bystrica vydal 16.7.2020 platobný rozkaz sp.zn. 2Up/1065/2020, ktorý sa nepodarilo žalovanému doručiť do vlastných rúk.

2.3. Súd zistil, že žalovaný sa nezdržiava v mieste trvalého pobytu, spolu so svojou rodinou sa nachádza v Anglicku. Miesto bydliska sa súdu zistiť nepodarilo.

2.4. Súd v zmysle § 116 ods. 2 CSP doručoval žalobu postupom podľa citovaného ustanovenia, t.j. oznámením o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu, pričom žaloba sa v takom prípade považuje po 15 dňoch od zverejnenia oznámenia za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie.

2.5. Súd uznesením priamo vyzval žalobu na doplnenie podstatných a rozhodujúcich skutkových tvrdení uvedených v žalobe, o vyjadrenie sa k skutočnosti, kedy a akým spôsobom predchodca žalobcu doručil žalovanému písomnosť, odstúpenie od zmluvy o poskytovaní verejných služieb z 15.6.2018 a zároveň, aby predložil dôkaz na preukázanie tohto tvrdenia. Žalobca poukázal na obsah svojho písomného vyjadrenia z 21.12.2021 a opätovne zdôraznil, že výzvou postupcu z 15.6.2018, tento na jej na základe odstúpil od Zmluvy o poskytovaní verejných služieb č. 30914232 s účinnosťou k 30.6.2018 a zároveň vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy.

2.6. Súd po vykonanom dokazovaní právne vec posúdil podľa § 524 ods.1,2, § 525 ods.2, § 526 ods.1, § 526 ods.2 OZ, § 43 ods.13, § 43 ods.1 písm. a/, ods.12 písm. b/, § 44 ods.1,10 písm. b/, ods.14 z. č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy (k 13.9.2017), § 45 ods.1, § 39, § 52 ods.1,2,3,4, § 53 ods.1,2,3 OZ a konštatoval, že zmluva o poskytovaní verejných služieb č. 30914232 z 13.9.2017, na základe ktorej právny predchodca žalobcu žalovanému poskytoval príslušné programy služieb je spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa na ňu vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. OZ. Súd posudzoval právny vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľsko-právny a v nadväznosti na to aplikoval na ňu príslušné ustanovenia zákonov, upravujúce otázky ochrany spotrebiteľa.

2.7. V ďalšej fáze sporu súd sa vysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby, ďalšie vedenie predmetného sporového konania a skúmaním tejto otázky dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť, nakoľko na strane žalobcu nie je daná aktívna vecná legitímácia v tomto spore.

2.8. Žalobca tvrdil, že otázka doručenia (akejkoľvek) výzvy je nepochybne otázkou skutkovou a že v tejto fáze konania je vzhľadom na absenciu vyjadrenia žalovaného skutkové tvrdenie žalobcu ohľadom doručenia výzvy nesporné, pričom poukazoval na § 151 ods.1 CSP, z ktorého vyvodzoval, že riadne doručenie výzvy podľa § 43 ods.13 z.č. 351/2011 Z.z. nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi. Otázka doručovania tejto výzvy žalovanému úzko súvisí so skúmaním aktívnej vecnej legitímácie u žalobcu.

2.9. Súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2Cdo/205/2009 z 29.6.2010, nález ÚS SR sp.zn. I. ÚS 407/2016-37 z 12.12.2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR 1Cdo/147/2017 z 24.4.2018, zverejnený pod č. 60/2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/15/2017 z 30.5.2018, zverejnené pod č. 3/2019 a konštatoval, že nie je mu známe, aby vyššie prezentované právne názory boli inými stanoviskami a rozhodnutiami najvyššieho súdu zmenené, resp. označené za prekonané. Preto ex offio skúmal vecnú aktívnu legitímáciu žalobcu, aj keď zo strany žalovaného nebola namietaná, v rámci ktorej musí posudzovať aj splnenie podmienok požadovaných zákonom podľa § 43 ods.13 z.č. 351/2011 Z.z., ktoré sú určujúcimi podmienkami na posúdenie platnosti, resp. neplatnosti postúpenia pohľadávky voči žalovanému z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, od ktorého postúpenia samotný žalobca vyvodzuje svoju aktívnu vecnú (hmotnoprávnu) legitímáciu na podanie žaloby v tomto spore a jeho ďalšie vedenie voči žalovanému. To platí o to viac, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor.

2.10. Podľa názoru súdu nebolo preukázané, že medzi obchodnou spoločnosťou DIGI SLOVAKIA, s.r.o. ako pôvodným veriteľom pohľadávky a jej príslušenstvom, ktorej úhrady sa voči žalovanému v tomto spore domáha žalobca a samotným žalobcom došlo k platnému postúpeniu uvedenej pohľadávky.

2.11. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor a zároveň spor, ktorý treba posudzovať z.č. 351/2011 Z.z., ktorý určuje špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo

i len časti pohľadávky telekomunikačného podniku na tretiu osobu, nakoľko Zákon o elektronických komunikáciách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.

2.12.V danom spore žalobca súdu predložil prípis z 15.6.2018 adresovaný žalovanému a označený ako „odstúpenie od zmluvy o poskytovaní verejných služieb“, ktorý okrem iného mal predstavovať aj výzvu na úhradu dlžnej sumy 88,10 eur, t.j. sumy ešte bez ďalších zmluvných pokút, ktoré mali vyplynúť z faktúry 1807210496 splatnej 10.8.2018, ktoré si žalobca v tomto spore tiež uplatňuje, avšak zároveň nepreukázal súdu, kedy bol vyššie uvedený prípis jeho právneho predchodcu, žalovanému reálne doručený, prípadne doručený v zmysle doposiaľ platnej judikatúry najvyššieho súdu, takým spôsobom, že sa dostal objektívne do dispozičnej sféry žalovaného tak, aby mal tento objektívne možnosť sa s oboznámiť, resp. že bol vôbec doručovaný (daný na poštovú prepravu).

2.13.Súd poukázal na znenie § 45 ods.1 OZ a do pozornosti dal názor vyslovený najvyšším súdom, podľa ktorého koncepcia OZ je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. Uzavrel, že strany sporu si v rámci dispozičnej zásady nanajvyšš môžu dojednať miesto, kam sa prípadná zásielka pre jej adresára doručovať, nie však dojednávať právnu fikciu, že samotným zaslaním takejto súdnej zásielky, resp. uplynutím určitých dní od jej odoslania, sa táto považuje za doručení jej adresátovi. V tejto súvislosti súd uviedol, že prezentovaný názor najvyššieho súdu 5Cdo/36/2020 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov SR 1/2021, nebol prekonaný iným stanoviskom, či rozhodnutím. Vzhľadom na uvedené súd ustálil, že povinnosťou žalobcu bolo v danom spore preukázať, že jeho právnym predchodcom prezentovaný prípis označený ako Odstúpenie od Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, ktorý mal predstavovať výzvu v zmysle § 43 ods.13 z.č. 351/2011 Z. z. , bol nie len, že z jeho strany žalovanému zaslaný , ale že mu bol doručený aspoň spôsobom predvídateľným dosiaľ platnou judikatúrou najvyššieho súdu v zmysle § 45 ods. 1 OZ (tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR 4Obdo 73/2016).

2.14.To platí o to viac, že podľa § 43 ods.13 z. č. 351/2011 Z. z. samotná písomná výzva podniku je popri 90-dňovom v omeškaní žalovaného so splnením jeho peňažného záväzku nevyhnutou kumulatívnou podmienkou pre prípadné platné postúpenie pohľadávky vyplývajúcej z tohto omeškania z podniku na tretí subjekt, pričom skúmanie tejto platnosti postúpenia je povinnosťou súdu ex offo v rámci skúmania aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu.

2.15.Súd uzatvoril, že v prípade pohľadávky, ktorá je predmetom tohto sporu, vzhľadom na nesplnenie podmienok vyžadovaných v § 43 ods.13 z.č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách zo strany obchodnej spoločnosti DIGI SLOVAKIA, s. r. o., a síce podmienky preukázateľného zaslania písomnej výzvy na úhradu dlžnej pohľadávky zo strany DIGI SLOVAKIA, s. r. o. žalovanému nie je cesia tejto pohľadávky podľa tohto osobitného predpisu dovolená, čo má za následok , že zmluva o postúpení pohľadávok v časti týkajúcej sa pohľadávky obchodnej spoločnosti DIGI SLOVAKIA, s. r. o. voči žalovanému, ktorá pohľadávka je predmetom tohto sporu, je absolútna neplatná pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. Z uvedeného dôvodu súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

2.16.O trovách konania rozhodol podľa § 251, § 255 ods.1,2 § 262 ods.1,2, článku 4 odsek 1,2, článku 17 a síce pomer úspechu žalovaného bol 100 %, žalovanému ako úspešnej strane sporu tak by vznikol nárok na náhradu trov konania. V danom spore si však žalovaný trovy konania neuplatnil a ani nebol nijako procesne aktívne činný, preto žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

3.1.Žalobca napadol rozsudok včas podaným odvolaním (č.l. 241-243) v celom rozsahu z dôvodov uvedených podľa § 365 ods.1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP.

3.2.K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom a nesprávnemu skutkovému zisteniu poukázal na § 151 ods.1 CSP a konštatoval, že počas celého konania tvrdil a tvrdí, že predmetné podania boli žalovanému riadne doručené. Žalovaný bol v konaní absolútne pasívnou stranou sporu, k veci sa žiadnym spôsobom nevyjadril, pojednávaní sa nezúčastnil. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaný nič netvrdil a teda ani nič nepoprel žiadne zo skutkových tvrdení žalobcu, hoci na to mal vytvorený dostatočný procesný priestor, ktorý však nevyužil.

3.3.Skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté v zmysle § 151 ods.1 CSP, bolo ich podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalobca riadne doručoval vyhotovené výzvy žalovanému.

3.4. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný bol opakovane vyzývaný na úhradu dlžnej sumy.

3.5. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave 9CoCsp/81/2020 z 16.3.2021, uznesenia Krajského súdu v Trnave 11CoCsp/17/2020 z 25.1.2021, 9CoCsp/43/2020 z 18.11.2020, Krajského súdu v Bratislave 6CoCsp/28/2020 z 31.3.2021, Krajského súdu v Trenčíne 17CoCsp/3/2020 z 22.12.2020, Krajského súdu v Bratislave 3Co/84/2019 z 29.5.2020, Krajského súdu v Košiciach 2CoCsp/30/2021 z 7.9.2021.

3.6. Na základe uvedeného je zrejmé, že tvrdenia žalobcu o doručovaní výziev neboli nikdy žalovaným spochybnené, pričom súd tak za spotrebiteľa urobiť nemohol (keďže spotrebiteľ svoje tvrdenia nepredniesol). Súd nesprávne právne vec posúdil, keď neaplikoval na vec domnienku nespornosti skutkových tvrdení žalobcu

3.7. Napokon nesprávne právne posúdenie veci súdom vidí žalobca aj v tom, že súd pri posudzovaní predmetného sporu analogicky použil na vec nehodiace sa rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré pojednáva o splnení podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky podľa osobitného zákona.

3.8. Iná vada konania a porušenie práva na spravodlivý súdny proces má spočívať v tom, že žalobca v rámci konania poukazoval na rozhodnutie priamo nadriadeného súdu, ktorý rozhodoval v totožnej právnej veci, a to uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/30/2021 zo 7.9.2021 a má za to, že prvoinštančný súd sa odklonil od rozhodovacej činnosti pokiaľ v identickej právnej veci priamo nadriadený súd rozhodol diametrálne odlišným spôsobom, pričom zodpovedal aj podstatné právne otázky nastolené prvoinštančným súdom. Poukázal na rozhodnutie ÚS SR I. ÚS/246/2019.

3.9. Podľa názoru žalobcu nerešpektovanie rozhodnutia (právneho názoru) priamo nadriadeného súdu možno subsumovať pod inú vadu konania. Nerešpektovanie rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v otázke právnej istoty, zákaz prekvapivých rozhodnutí a (fakticky) právne zastupovanie spotrebiteľa, je podľa názoru žalobcu potrebné subsumovať pod nesprávny procesný postup súdu, ktorým súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v zákonom predpokladanej intenzite, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces na úkor žalobcu. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutom rozsahu podľa § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu, resp. v zmysle § 389 ods.1 CSP ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP, prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Odvolací súd konštatuje, že ani jeden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

7. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

8. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) možno doplniť nasledovné:

9.1. Podľa § 45 ods.1 OZ prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

9.2. Podľa § 45 ods.2 OZ ak prejav vôle dôjde zmenený vplyvom prostriedkov, ktoré navrhovateľ použil, alebo iných okolností, ktoré nastali počas jeho prepravy, posudzuje sa podľa ustanovení o omyle (§ 49a).

10.1. Pri doručovaní právnych úkonov a iných právnych aktov je potrebné rozlišovať medzi doručovaním hmotnoprávnych úkonov a procesnoprávnym doručovaním. Tieto druhy doručovania písomností majú svoje osobitosti pokiaľ ide o účinnosť doručenia a zavŕšenie procesu perfektosti a vyvolania zamýšľaných právnych dôsledkov právneho úkonu (aktu).

10.2. Zásadný rozdiel spočíva v určení okamihu, kedy sa určitá písomnosť považuje za účinne doručenú čo má významný vplyv predovšetkým na posudzovanie začiatku plynutia lehôt (napr. výpovedné doby, prekluzívne lehoty, lehota na plnenie od právoplatnosti rozhodnutia) a iných právnych skutočností (nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia).

10.3. V oblasti procesného práva sa preferuje skutočné prevzatie písomnosti adresátom, príp. inou zákonom určenou osobou (napr. spolubyvajúcim), pričom pri písomnostiach závažnejšieho charakteru, ktoré sa doručujú do vlastných rúk sa doručovanie vykonáva opakovaním. Typickou pre procesnoprávne doručovanie je tzv. fikcia doručenia pre prípad neúspešného doručenia písomností.

10.4. Režim doručovania hmotnoprávnych úkonov sa spravuje § 45 ods.1 OZ, v ktorom je zakotvená tzv. teória dôjdenia – pri hmotnoprávnych úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Zvlášť významné bude doručovanie jednostranných právnych úkonov ako napr. výpoveď, odstúpenie od zmluvy, uplatnenie zodpovednosti za vady, dovolanie sa relatívnej neplatnosti a pod.

10.5. Z hmotnoprávneho režimu doručovania existujú aj zákonné výnimky, kedy sa hmotnoprávny predpis odvoláva na použitie procesnoprávnych ustanovení o doručovaní (napr. doručovanie písomnej výpovede nájmu bytu podľa § 710 ods. 3 OZ).

10.6. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávnych úkonov v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície – už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie dostane do jeho dispozičnej sféry nemožno vykladať v zmysle procesnoprávnych predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom.

10.7. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 8.6.2011, sp.zn. 26Cdo/268/2011; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.1.2011, sp.zn. 5Cdo/129/2010).

10.8. Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posielat' aj elektronicky.

10.9. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil.

10.10. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať.

10.11. Z povahy ustanovenia § 45 ods.1 OZ vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nebanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane).

10.12. Účelom § 45 ods.1 OZ je určiť moment, od ktorého začína pôsobiť prejav vôle odosielateľa určený adresátovi, pričom podľa tohto zákonného ustanovenia sa chráni právna istota tak u príjemcu ako aj odosielateľa, že hmotnoprávny úkon bude voči príjemcovi pôsobiť od momentu, keď dôjde do jeho sféry dispozície, a tým vyvolá právom predpokladané právne účinky.

11.1.V konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným 13.09.2017 Zmluvu o poskytovaní verejných služieb č. 30914232, na základe ktorej právny predchodca žalobcu žalovanému poskytoval službu Satelitnej televízie „SATELIT Štandard“

11.2.Rovnako nebolo sporné, že žalovaný riadne a včas neuhrádzal právnemu predchodcovi žalobcu poskytnuté služby, ktoré mu boli vyúčtované označenými faktúrami.

11.3.Písomným prípisom z 15.06.2018 označeným ako „Odstúpenie od Zmluvy o poskytovaní verejných služieb“ adresovaným žalovanému právny predchodca žalobcu mal odstúpiť od predmetnej zmluvy o poskytovaní verejných služieb a to s účinnosťou k 30.06.2018 z dôvodu nezaplatenia ceny za poskytnuté služby ani do 60 dní po ich splatnosti. Zároveň mu mal oznámiť, že aktuálny záväzok k dátumu vyhotovenia uvedeného prípisu predstavuje sumu 88,10 eur, ktorý žiadal uhradiť. Tiež ho upozornil na jeho povinnosť vrátiť technické zariadenia, ktoré má v nájme v lehote 15 dní odo dňa ukončenia zmluvného vzťahu a s upozornením, že v prípade ich nevrátenia má právny predchodca nárok na uplatnenie zmluvných pokút, ktoré mu bližšie uviedol v uvedenom prípise.

12.1.Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu, že jeho povinnosťou bolo skúmať vecnú legitimitáciu, ktorú súd skúma ex offo, bez námietky strán sporu (body 47., 48., 49., 50.).

12.2.Rovnako sa odvolací súd stotožňuje s následným ďalším postupom prvoinštančného súdu a prijatými závermi vo vzťahu k neplatnému postúpeniu pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení, ktorú vyvolalo nedodržanie postupu právneho predchodcu žalobcu podľa § 43 ods.13 z. č. 351/2011 Z. z., dôsledku čoho došlo k neplatnému postúpeniu pohľadávky. Žalobca nepreukázal súdu, kedy bol prípis z 15.6.2018 obsahujúci výzvu na zaplataenie a odstúpenie od zmluvy žalovanému doručený, resp. že bol vôbec doručovaný.

12.3.Odvolací súd sa s dôvodmi a závermi prvoinštančného súdu v celom rozsahu mutatis mutandis stotožňuje a nemá viac čo k tomu dodať.

13.1.K námietkam žalobcu uplatneným v odvolaní odvolací súd uvádza nasledovné:

13.2.Ako už odvolací súd uzavrel, súd správne postupoval, ak skúmal aktívnu legitimitáciu žalobcu, ktorá v svojej podstate bola prvotne založená na doručení prípisu z 15.6.2018 v zmysle § 45 ods.1 OZ.

14.1.Podľa § 150 ods.1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

14.2.Podľa § 150 ods.2 CSP na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

15.1.Podľa § 151 ods.1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

15.2.Podľa § 151 ods.2 CSP ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

16.Podľa § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

17.1.Povinnosť tvrdiť má žalobca vo fáze podania žaloby v zmysle § 132 CSP, pričom v prípade, že žalovaná strana takéto tvrdenie poprie (čím sa stáva sporným), žalobcu zaťažuje dôkazná povinnosť, kedy musí svoje tvrdenie preukázať dôkazmi (ich predložením alebo označením) vyplývajúcimi z dôkazných prostriedkov. Ak žalobca svoje tvrdenie preukáže dôkazom, na strane jeho procesného odporcu vzniká povinnosť buď predložený dôkaz spochybníť alebo predložiť protidôkaz, ktorý vyvráti, resp. významne spochybní žalobcom poskytnutý dôkaz (aby tým dosiahol stav „non liquet“). Táto povinnosť sa kyvadlovo prenáša medzi sporovými stranami, pričom predstavuje tzv. „dôkazné bremeno“, ktoré zaťažuje tú sporovú stranu, ktorá si od svojho tvrdenia v spore odvádza lepšie postavenie a v prípade jej nečinnosti, či neschopnosti podať dôkaz / protidôkaz, tejto strane hrozí v konaní neúspech.

17.2.Je pravdou, že žalovaný bol v konaní nečinný. Žalobca už v samotnej žalobe mal súdu svoje tvrdenie o doručení oznámenia žalovanému preukázať, čo nespravil a neurobil tak, ani na základe výzvy súdu. V tomto smere tak je potrebné uviesť, že súdu neboli vzhľadom k predmetu sporu predložené všetky dôkazy, preto súd mohol vykonať aj bez návrhu dôkazy, postupom podľa § 295 CSP.

17.3.Námietka žalobcu o porušení rovnosti zbraní je v prejednávanej veci nedôvodná.

18.1. Žalobca v podanom odvolaní namietal skutočnosť, že súd nerešpektoval závery nadriadeného súdu, čím došlo k inej vade konania a porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, ktorý mal spočívať v tom, že žalobca v rámci konania poukazoval na rozhodnutie priamo nadriadeného súdu, ktorý rozhodoval v totožnej právnej veci, a to uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/30/2021 zo 7.9.2021 a má za to, že prvoinštančný súd sa odklonil od rozhodovacej činnosti pokiaľ v identickej právnej veci priamo nadriadený súd rozhodol diametrálne odlišným spôsobom, pričom zodpovedal aj podstatné právne otázky nastolené prvoinštančným súdom.

18.2. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 9Cdo/79/2021, podľa ktorého za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia alebo stanoviská najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale tiež opakované vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybnili názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom (porovnaj napr. sp. zn. 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 129/2017, 8 Cdo 33/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods.1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovisk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986“ (R 71/2018).

18.3. Žalobca na podporu svojich tvrdení odkázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v zmysle vyššie uvedeného do rozhodovacej praxe prvoinštančného a dovolacieho súdu nepatria rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky (3Cdo/6/2017, 3Cdo/165/2018, 6Cdo/79/2017). Prvoinštančný súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu podľa § 391 ods.2 CSP.

19. Odôvodnenie rozsudku má podklad v zistenom skutkovom stave a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, lebo dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, odvolací súd potvrdil rozsudok ako vec správny.

20. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Žalovaný mal v odvolacom konaní 100% úspech, ale preukázateľne mu žiadne trovy v konaní nevznikli, preto mu nebola priznaná náhrada trov konania.

23. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku dovolacieho súdu odvolanie n i e j e príпустné.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je príпустné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je príпустné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je príпустné proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od

vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).